

Liorna

vevati a vithaw

ANGELČEK

LETNIK 42

UREDIL

VINKO LAVRIČ

V LJUBLJANI, 1933/1934

IZDALO DRUŠTVO PRIPRAVNIŠKI DOM

NATISNILA JUGOSLOVANSKA TISKARNA

Π, c, 33.382, c

Vse pravice pridržane.

Kazalo

Pesmi.	Stran	Stran
s. Darina:		Winkler Venceslav:
Najboljši mamici (s sliko)	41	Mihec teše barčico 13
Estova Vanja:		Križev pot (s sliko) 115
Božičnica	79	Žoga 116
Grošljeva Marija:		Strah 150
Pesem prvoobhajancev	151	Povestice, basni, legende, ponk.
Kunčič Mirko:		Cerkasenko Spiridion-Jožef Gruden:
Vseh vernih duš dan	33	Dober bogatin 3
Pojdimo v Betlehem	71	Kmetova Marija:
Kaj že Majdica zna	83	Živ — žav (s slikami) 34, 44, 59, 75, 90, 106, 123
Dedek na smučarski tekmi (s sliko)	92	Košmerlj Alojzij:
Mráz	93	Dragi Marijini otroci! 1, 17, 34, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145
Roža ob poti (s sliko)	105	Oroslava:
Jaz imam pa orglice	106	Legenda o piruhu 139
Vihravi jezdec	123	Pucelj Janez:
Botra Neža pripoveduje	125	Otroški brevir (s slikami) 4, 19, 36, 51, 67, 84, 99, 116, 132, 147
Majnik	131	Pod rdečim šotorom 13
Naš vrtec	155	Pravljica 156
Povodenj	158	Veider Ivan:
Maksimov:		Vaš novi prijateljček — Cegnarjev Jožko (s slikami) 28, 42, 57, 73, 88, 103, 121, 136, 153
Pismo Miklavžu	56	Vivoda Zofka:
Metod:		Pastirček 61
Tabernakelj	13	Vrhovec Emil:
Polž	23	Vesela trojka (šaljiv prizor) 9
Neubauer Franjo:		
Nagajiva prepelica	27	
Uspavanka	72	
P. V.:		
Božično voščilo	73	
Vovk Joža:		
Marija usmiljena	26	
Posvetitev	138	

	Stran
Marijin vrtec (s slikami)	
14, 30, 46, 62, 78, 93,	
109, 125, 141, 159	159
Uganke 15, 31, 47, 63, 79,	
95, 110, 126, 142	142
Šaljivke v slikah: Tinče	
piska	32
Kaznovana nečimernost .	48

	Stran
Požrešnost	64
Miklavževo darilo	80
Kratko obleganje	96
Kdor išče, ta najde . . .	112
Pretepača	128
Ti presneta muha	144
Šolsko leto Mirka žogo-	
brca	160

SEPTEMBER ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 1

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Z začetkom novega šolskega leta prihaja zopet k Vam Vaš stari prijatelj »Angelček«. Mnogi ste se ga tako navadili, da bi Vam bilo med šolskim letom kar dolgčas brez njega. Sicer je naš »Angelček« majhen in skromen — saj drugače bi moral imeti tudi drugo ime — prav zato pa ga ljubijo zlasti mali in skromni otroci iz osnovne šole. Prav lepo bi bilo, če bi bil »Angelček« tovariš vseh malih slovenskih šolarjev. Posebno ljubezen pa naj »Angelček« najde pri otrocih Marijinega vrtca. Njim je še prav v posebni meri namenjen. Naj bi ne bilo otroka, ki je v Marijinem vrtcu, da bi »Angelčka« ne imel. Saj »Angelček« ni drag. In ga še celo lahko sproti plačujete. Če imate revčke med seboj, ki naročnine ne zmorejo, pa jim premožnejši malo pomagajte. Vsak Marijin otrok imej svojega »Angelčka«.

Marijinim otrokom zdaj že dve leti mesec za mesecem pišem kratke sestavke zgoraj zapisani. Ne vem, otroci, kako ste kaj zadovoljni z mojim pisanjem. Bogve kakšen pisatelj nisem, to dobro vem. Lepih pesmic in povestic kar ne spravim skupaj. Ni vsakemu dano. Za te stvari bodo drugi poskrbeli. Jaz sem pridigar in zato Vam bom za vsako številko malo pridigo povedal. Pridigo za vse otroke, zlasti še za otroke Marijinega vrtca. Eno veliko željo imam v

srcu: da bi mi dal ljubi Bog ta dar, da bi Vam znal lepo povedati, pa da bi dal tudi Vam milost, da bi to, kar Vam bom povedal oziroma zapisal, prebrali in v življenju izpolnili. Ljuba Mati Marija naj blagoslovi mene in Vas.

Marijin vrtec ima to veliko nalogo, da Vas združuje pri nebeški Materi in Vas uči lepega, bogoljubnega življenja. Bogoljubnega življenja pa ni brez molitve. Kdor hoče lepo in krščansko živeti, ta mora rad in veliko moliti. Sveti Avguštin je nekoč dejal: »Le tisti, ki zna prav moliti, le tisti zna tudi prav živeti.« Lepe so te besede; vredne so, da si jih zapišete globoko v srce.

Marijin vrtec mora biti zato predvsem šola molitve. Igre in zabave in izleti in druge take vesele reči tudi v Marijinem vrtcu na vrsto pridejo. Glavno pa to ni.

Ker je molitev tako važno opravilo za vsakega kristjana, zato Vam bom v letošnjem »Angelčku« pridigal o molitvi.

Otroci! Naša nebeška Mati je tudi veliko molila. Saj je bilo prav za prav vse njeno življenje ena sama prelepa molitev. Marija je vedno hvalila Boga, svojega Stvarnika in Odrešenika. S čim jo bomo bolj razveselili, kot da jo posnemamo v njeni veliki pobožnosti in bogoljubnosti.

In Jezus, Sin Marijin, naš dobri božji brat, nam pobožno molitev tako zelo priporoča. »Prositate in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo.« Še celo to je dejal: »Molite in nikar ne prenehajte!« To se pravi: »Noben dan ne sme biti brez molitve. Pa nas dobri Jezus ne uči samo z besedo. Še veliko bolje nas uči s svojim zgledom. Toliko dela je imel, ko je ljudi učil, pa je kljub temu toliko premolil. Zgodaj zjutraj je vstajal k molitvi. In zvečer, ko so ljudje spali, je molil v svitu zvezd in premolil čisto cele dolge noči. In je molil celo po poti, ko je hodil po sveti deželi od vasi do vasi. Ko so ga apostoli tako gledali, so nekoč stopili k njemu in ga poprosili: »Gospod, nauči nas moliti!« In naučil jih je najlepšo molitev: Oče naš.

Otroci! V katekizmu pri poglavju o molitvi, je zapisana beseda sv. Alfonza: »Vsi zveličani so se zveličali po molitvi. Vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.« Tudi mi se hočemo zveličati. Nikakor ne maramo v pekel.

Dobra mati je svojemu otroku vedno tole naročala: »Otrok, moliti ne pozabi!« In otrok jo je ubogal. Molil je rad. In iz molitve je dobival moč zoper vse skušnjave. Lepo je živel vse dni, srečno je umrl.

Otroci! V imenu najboljše Matere Marije Vas prosim danes jaz: Moliti ne pozabite! In če se je veselje do molitve v počitnicah ohladilo, naj pa v novem šolskem letu nova ljubezen do molitve zagori v Vaših srcih.

Otroci! Radi molite! Molite vsak dan!

Spiridon Čerkasenko — Jožef Gruden:

Dober bogatin.

Pri nas je živel bogatin, ki je imel dosti denarja. Bil pa je nekoliko skop. Ljudje so o njem govorili: »Niti beliča ne da revežu!«

Bogatina je jezilo, da ljudje o njem tako govore. Rad bi bil postal slaven, da bi o njem ljudje vedeli same lepe lastnosti. Zato je razglasil po vsej deželi, da bo vsako soboto pogostil reveže.

Vsi siromaki so hiteli v soboto k bogatinu. Ko so prišli k njegovemu gradiču, so se razveselili odprtih vrat. Hoteli so na dvorišče, pa je bilo tam mnogo hudih psov. Psi so se zaganjali v ljudi, da so reveži s težavo ubežali ter jih bogatin ni pogostil. In tako je bilo vsako soboto. Ljudje so prihajali, a psi nanje, da so odhajali s praznimi rokami. Toda o bogatinu je vse govorilo: »Dober človek je, zelo dober, vse bi revežem razdal. Samo to je škoda, da ima tako hude pse, ki nam ne dajo blizu.« Reveži niso vedeli, da bogatin nalašč spušča z verig najhujše pse, da bi ljudje do njega ne mogli.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

Pred šolo v Cajnarjih šumi, kakor da je roj. Saj je tudi! Otroci imajo odmor med poukom. Jaz vzamem črno knjižico z zlato obrezo, se prekrižam in začnem šepetati.

Čeferinova Marjančka — saj jo vsi poznate tisto radovedno, jezično Čeferinovo Marjančko — me brž vpraša: »Kaj delate?«

»Brevir molim.«

»Aha, brevir,« reče tehtno, ve pa toliko kakor prej.

Brevir, to je molitev, eno uro dolga, ki jo mora sleherni dan izmoliti duhovnik. Sestoji iz pesmi, ki jih je zložil kralj David, ki jim pravimo psalmi, iz beril iz Svetega pisma, še iz raznih drugih molitev in skoraj slednji dan se v teh molitvah bere tudi kratko življenje svetnika, čigar god praznujemo tisti dan. Prav kratke odstavčke iz teh življenj hočem tudi vam povedati, otroci, če boste poslušali. Pa tudi posnemati morate svetnike; če ste še majhni, vsaj malo! Boste?

Poslušajte torej ta otroški brevir!

Kimovec — september.

5. sept. Ko je bil sv. Lavrencij Justinijan še mlad, so ga mamile posvetne skušnjave. V tem

boju se mu prikaže lepa devica — bila je modrost božja — in mu reče: »Ljubi mladenič, kaj bi pogubljal srce in ga nosil med svet, da bi si utešil hrepenenje! Česar iščeš — miru — najdeš samo pri meni. Meni daj svoje srce!« Ganjen ji Lavrencij poda roko.

Vse zlato je v primeri z modrostjo ničvreden pesek in srebro ima zraven nje cenó kakor blato. (Modr. 7. 9.)

*

8. sept. Rojstvo Marije Device.

Če greš za Marijo, ne zaideš; če njo prosiš, ne obupaš, če na njo misliš, se ne zmotiš; če te ona drži, ne padeš; če te ona vodi, se ne utruidiš. (Sv. Bernard.)

*

12. sept. Ime Marijino.

Hudobni duhovi imajo pred nebeško kraljico Marijo tolik strah, da brž zbeže, če le zaslišijo koga izgovoriti njeno ime. (Tomaž Kempčan.)

*

Sveti Gvidon je imel tako revne starše, da ga še v šolo niso mogli pošiljati, tembolj pridno pa so ga pošiljali v cerkev poslušat besedo božjo. Kolikorkrat je prišel Gvidon iz cerkve domov, so ga spraševali, kaj si je zapomnil. Česar ni razumel, so mu sami razložili, kolikor so vedeli in znali. Ko je spolnil 14 let, mu umrjeta oče in mati. Tedaj ga vzame neki župnik za cerkovnika. Ves srečen skrbi Gvidon za lepoto hiše božje: snaži in lepša oltarje, da ni nikjer videti praška, in kakor večna luč, tako mu gori srce pred Jezusom v tabernaklju.

Nikar se ne boj, moj sin! Revno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se bomo Boga bali, se greha ogibali in delali dobro. (Tob. 4. 23.)

*

13. sept. Sv. Notburga, dekla, se je pogodila s kmetom, ki je pri njem služila, da bo smela vselej popustiti delo in se posvetiti molitvi, brž ko bo zazvonilo h Gospodovem dnevu. Neke sobote ob žetvi zasliši Notburga zvon, ki je zazvonil k nedelji. Hoče popustiti delo, toda gospodar zahteva, naj žanje na-

prej. Notburga obrne oči proti nebu in reče: »Bog naj odloči med teboj in menoj! Srp naj pokaže, ali je prava moja pogodba, da smem ob delopustu pustiti delo, ali ne.« Tedaj vrže srp kvišku. In glej, srp obvisi sam od sebe prosto v zraku. Kmet pri tej priči ukaže, popustiti delo in gre tiho s posli domov.

Šest dni delaj, sedmi dan pa je počitek, posvečen Gospodu. (II. Moz. 31. 15.)

*

14. sept. P o v i š a n j e s v. K r i ž a. Križ, ki je na njem umrl naš Gospod Jezus Kristus je poganski perzijski kralj Kosroa uropal iz prelepe cerkve na gori Kalvariji. Cesar Heraklij gre z vojsko nad Perzijane, jih premaga in zahteva, da vrnejo sv. križ Kristusov. Potem gre cesar v Jeruzalem, se obleče v cesarski sijaj in si naloži na rame križ, da bi ga nesel na goro Kalvarijo v cerkev sv. Križa. Toda čudo — ob vznožju gore ga kar zadrži neka skrivna moč in mu ne da naprej. Cesar se prestraši, prej vriskajoče in prepevajoče ljudstvo ostrmi. Tedaj reče škof Caharija cesarju: »Ti, cesar, si oblečen v cesarski sijaj, Jezus pa je bil v revno obleko; tvojo glavo venča zlata krona, Jezusovo pa trnjeva; ti greš v dragem obuvalu, Jezus je šel bos.« Tedaj sleče cesar vladarsko lepotijo in se obleče revno. In glej — brez vsakega zadržka nese Gospodov križ v cerkev in ga postavi na oltar, odkoder so ga bili uropali Perzijani. To se je zgodilo na današnji dan leta 629.

Kakor je Mozes povišal kačo v puščavi, tako mora biti povišan Sin človekov, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel vsak večno življenje. (Jan. 3. 14.)

15. sept. M a r i j a s e d e m žalosti. Stala je poleg križa Jezusovega njegova mati. Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter reče materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem pravi učencu: »Glej, tvoja mati!« (Jan. 19. 25.—27.) O bridke zamene! Za Jezusa si

prejela Janeza: služabnika za Gospoda, učenca za Učenika, sina Cebedejevega za Sina božjega, zgolj človeka za resničnega Boga! (Sv. Bernard.)

*

17. sept. R a n e s v. F r a n č i š k a. Na dan povišanja sv. Križa, dve leti pred smrtjo, se je sv. Frančišek Asiški globoko zatopil v premišljevanje Jezusovega trpljenja. In videl je priti iz neba serafa s šestimi perutnicami. In seraf se je v hitrem poletu bližal sv. Frančišku, tako da je lahko razložil in jasno spoznal, da je podoben križanemu človeku. Ko je sv. Frančišek to zagledal, se je močno prestrašil in zavzel, hkrati pa sta ga navdala bolečina in veselje. Občutil je preveliko veselje nad milostnim pogledom Kristusovim; ko pa ga je videl, kako je pribit na križ, je začutil neizmerno bolečino. Ko je prikazen izginila, je pustila na njegovem mesu čudovito podobo in sled trpljenja Kristusovega: pokazali so se na rokah in na nogah sv. Frančiška znamenja žebeljev, tako kakor je videl tedaj na telesu Jezusa Kristusa križanega, ki se mu je bil pokazal v podobi serafa.

Jaz nosim znamenja Gospoda Jezusa na svojem telesu. (Gal. 6. 17.)

*

19. sept. S v. š k o f a J a n u a r i j a je poganski sodnik obsodil v razbeljeno peč — a plamen se ga ne dotakne; ukazal ga je razpeti na natezalnico, da so se mu izpahnili vsi udje — po kratki molitvi svetnik ozdravi; obsodil ga je pred divje zveri — levi in tigri mu krotko ležejo k nogam.

Po gadih in baziliskah boš hodil in poteptal boš leva in zmaja. (Ps. 90. 13.)

*

21. sept. S v. M a t e j opisuje sam, kako je postal apostol: Jezus je zagledal pri mitnici sedeti moža, Mateja po imenu, in mu je rekel: »Hodi za menoj!« In vstal je ter šel za njim. Ko je bil pa Jezus v hiši pri mizi, glej je prišlo mnogo cestninarjev in grešnikov in so obedovali z njim in njegovimi učenci. Ko so farizeji to videli, so govorili njegovim učencem: »Zakaj je vaš učenik s cestninarji in grešniki?« Ko je Jezus to

slišal, je dejal: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.« (Mat. IX. 9.—12.)

Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja. (Jan. 8. 12.)

*

28. sept. Sv. V a c l a v, češki vojvoda, ki ga je l. 935. rodni brat Boleslav umoril z mečem na cerkvenem pragu, je bil iskren častilec velike skrivnosti presv. Rešnjega Telesa. Še ponoči, tudi v najhujši zimi, je obiskoval cerkve in pred cerkvenimi vrati molil zase in svoj narod. Sam je s svojo roko sejal pšenico za sv. hostije, jo sam žel in v snope vezal in mlel. Prav tako je sam s trt obiral grozdje in pripravljajl vino za sv. daritev. Pri sv. maši streči, mu je bilo v največje veselje in čast.

Pri večerji je Jezus vzal kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.« In vzela je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je moja kri nove zaveze.« (Mat. 26.—28.)

*

30. sept. Sv. Hieronim, Dalmatinec, cerkveni učenik, se je silno pokoril za prestopke mladih let. Vedno mu je plavala podoba sodbe pred očmi. »Kolikorkrat se spominjam tega dneva,« tako pravi, »se tresem po vsem životu; naj jem ali pijem

ali kaj drugega delam, vedno se mi dozdeva, da mi doni strahovita tromba na ušesa: Vstanite, mrtvi, in pridite k sodbi!«

V vseh svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči in vekomaj ne boš grešil. (Sir. 7. 40.)

Vesela trojka.

(šaljiv prizor.)

Tri deklice v enakih oblekah prikorakajo. Ko dospejo v sredo odra, se ustavijo, gledajo proti občinstvu in pojo po napevu »Regiment po cesti gre«.

Vse tri: Smo vesele deklice, juhe,
nagajive sestrice, juhe.
Kamor pridemo, se prismejemo,
nam vesela trojka pravijo.

Danes prišle k vam smo v vas,
ampak dolgčas ni za nas,
in vam pojemo in zaplešemo,
da takoj domače fletno bo.

Prav ničesar nas ni strah;
Kaj pa zmore človek plah?
Sreča se smehlja in pogum velja,
vedno smo srca veselega.

Od srca se smejemo,
ko ljudem nagajamo.
Dražimo ljudi, dobro se jim zdi,
če spet trojka šalo naredi.

Prva govori: Ime mi je Marjetka
in rdeča sem ko cvetka.
Poredna sem, seve,
srbijo me pete
in vedno bi plesala,
vrtela se, skakala.

(Hitro.)

Na desno, na levo, v krogu,
ko ptička spomladi v logu.

Prva deklica pleše, ostali dve pojeta pesem, ploskata z rokami v taktu. Melodija: »En hribček bom kupil« — in njeno nadaljevanje: »Daj, daj, srček nazaj«.

Sem mlada vesela, brez vsake skrbi
in plešem in skačem, da vse se kadi.
Po tratih, livadah se s psičkom podim,
veselo igram se tam z njim.

(Drugi deklici, ki pleše z njo.)

Poj, poj, pleši z menoj,
poj, poj, pleši z menoj.

(Tretji isto.)

Druga: Ime mi je Ivanka
in pojem brez prestanka,
zato mi slavček pravijo
in —

(Oponaša starejše.)

n a d e name stavijo.
Vse lepe pesmice poznam
in rada bi zapela vam.
Zapojem vam, kar znano je povsod,
kako sem teti voščila za god.

(Poje po napevu »Dobro jutro, hišni oče«.)

Druga: Dobro jutro, ljuba teta,
dobro jutro, Bog vam daj.

Ostali dve: Bog vam daj.

Druga: Lepo moram zahvaliti,
če mi boste dali kaj.

Mama tudi to vprašuje,
kak se stricu kaj godi,

Ostali dve: kaj godi.

Druga: in pri vratih naj počakam,
če bi kaj povedali.

Prav lepo naj vas pozdravim,
in spodobno naj molčim,

Ostali: naj molčim,

Druga: govorim naj na vprašanje,
da kot mutec se ne zdim.

Torte pa ne smem zijati,
to že sama dobro vem,

Ostali: dobro ve,

Druga: če pa kaj dobim pod zobe,
naj lepo počasi jem.

Z mačkom naj bom prav prijazna,
naj lepo igram se z njim,

Ostali: igra z njim.

- Druga: in če kaj denarja daste,
naj ga vendar ne izgubim.
Nekaj sem pa pozabila,
kar sem mislila vso pot,
- Ostali: kaj, vso pot?
- Druga: da bi morala voščiti,
vse najboljše ji za god.
- Tretja: Ime mi je Bogdana
in zvita sem, pretkana.
Ponosna sem na to,
kaj še iz mene bo.
Ne plešem in ne pojem,
ker to ni nič zame,
najlepše je po mojem
de-de-de-deklamiranje.
Zato, če smem,
vam pesmico povem.

(Deklamira pretirano, vedno bolj navdušeno.)

Pesem o večnem Rimu.

V onem mestu, kjer se Petru kupola vzdiguje,
v onem mestu, kjer najvišji knez stoluje,
v onem mestu, ki ob Tiberi leži,
v onem mestu, ki napaja ga mučencev kri,
v onem mestu, ki ga Nero je zažgal,
v onem mestu, kjer je zoper Cerkev boj vihral,
v onem mestu, kjer se oznanjuje pravi mir,
v onem mestu, kjer je milosti vseh vir,
v onem mestu, kjer je združena lepota vsa,
v onem mestu (s popolnoma spremenjenim gla-
som) nisem nikdar še bila.

Vse tri: (pojo po začetnem napevu):

Zdaj dovolj poznate nas,
zdaj gremó drugam še v vas,
smo vesele vse, mlade deklice,
nam ime vesela trojka je.

(Veselo odkorakajo.)

Pod rdečim šotorom.

O, to je bil ponedeljek, da ga Nacek ne bo tako brž pozabil.

Kakšen ponedeljek pa je bil?

V nedeljo zvečer so prišli oče domov s cigaro v ustih, kakor imajo ob nedeljah navado. In kakor niso imeli druge nedelje navado, se to nedeljo položili

cigaro na polico in pozabili nanjo. Lep tanek curek dima se je vil nekaj časa kvišku, potem pa se je krotko polegel po tleh — cigara je ugasnila. Nacek ni imel tako slabih oči, da bi ne opazil vsega tega. In ko so odmolili rožni venec — Nacek je molil naprej in se nekajkrat zmotil, zakaj cigarin dim mu je mešal možgane — ko so odmolili, se je Nacek obmuznil ob polici in smuknil cigaro v žep tako nedolžno, kakor da je s tem rešil koga priložnosti v greh.

To je bilo v nedeljo večer.

Toda v ponedeljek, v ponedeljek!

Nacek je »igral kmeta«, kakor je bil videl véliki ponedeljek v dvorani pri Fari. Kmet je prišel, žulil cigaro, tekal z rdečo marelo pred postajo sem in tja — zamudil je vlak. In to se je vsem zdelo nekaj silno veselega in kratkočasnega. Tega kmeta je hotel igrati Nacek. Poiskal je za stražo rdečo marelo — prav pri njih si jo je bil izposodil nesrečni kmet, ki je zamudil

vlak — iz zapečka je potegnil škatlico žveplenk, iz žepa konec cigare, moral ga je nekoliko osliniti, da je vlekel, si ga moško nažgal in hodil pred hišo sem in tja — kmet pred kolodvorom. Doma seveda ni bilo nikogar: oče so bili odšli v Lško tesat trame, mati na njivo obirat peso.

Pa joj! Prvi dim iz cigare — ta je samo v ustih bil nekam neprijeten. Drugi dim — ta je bil tudi že v želodcu nekam neprijeten. Tretji že v želodcu in glavi. Četrty... peti... Sesti je moral na klopcu. Joj čudno! Rdeča streha nad njim je začela spreminjati barve: iz rdeče je postala najprej rožnata, nato pomarančasta, se prelila v zeleno, iz te v vijolično, v temno modro in naposled v popolnoma črno.

In potem — — o kdo bi to pripovedoval! Še zvesti pesek Rolfek je stisnil repek med noge in jo vdrl proč. —

Tak je bil tisti ponedeljek, ko je Nacek zamujal vlak pod rdečim šotorom.

Metod:

Tabernakelj.

*Jasna večnost je v daljavi; A pristopi tiho, zbrano,
verno srce zmeraj pravi; šepetaj z besedo vdano:
k tabernaklju se odpravi, Angelci, z menoj bodite,
tamkaj angelce pozdravi! Jezusa z menoj molite!*

Venceslav Winkler:

Mihec teše barčico.

*Mihec teše barčico, Jutri se bo vrnil spet
da bo jadral čez vodo. ves bogat v domači svet
Za vodo je zemljica, in prinesel od ondod
polna sonca in zlata. nam bo zvrhan koš dobrot.*

*Mamici vesel smehlaj,
da bo videla spet raj,
meni velik zlat cekin,
košček sonca za spomin.*

Marijin vrtec.

Šmartno pri Litiji. Za Veliko noč smo pa imeli v Marijinem vrtcu še večje veselje kot na tepežni in Miklavžev dan. Gospod katehet so nam v šoli rekli, da naj prav vsi pridemo, ker bo nekaj takega, kar še nikoli ni bilo. Ugibali smo, kaj bo. Rekli smo: slike. Vedeli pa nismo. Na Veliko noč nas je bilo toliko v cerkvi, kot še nikoli pri deseti maši. Po maši nas je bilo poln trg. Ljudje so se kar smejali, ko so gledali, kako tečemo, kdo bo prej v dvorani. Kot na Veliko soboto, ko tečemo z ognjem. Gospod katehet so nas prešteli pri vratih. Bilo nas je še več kot 400. Čudno se nam je zdelo, zakaj nas štejejo. V dvorani je najprej eden voščil velikonočne praznike, potem so bile deklamacije, nato so pa gospod katehet povedali, da so nam za Veliko noč pripravili veselje, namreč, da bodo vsem dali pirhe. Ko bi vi slišali in videli, kakšno veselje je nastalo med nami, zlasti ko smo videli, da je res, ker so prinesli v dvorano dva velika jerbasa polna samih pirhov rdečih in zelenih in pa dva zaboja polna pomaranč. Bali smo se, da bo zmanjkalo, pa ni, vsak je dobil pirhe in pomaranče. Nazadnje se je še eden gospodu katehetu zahvalil in potem smo veselo šli domov in pripovedovali in kazali, kaj smo dobili. Te Velike noči, ko smo prvič dobili pirhe, ne bomo nikoli pozabili. Prosim, da bi gotovo dali to v zadnjo številko, 10. (Ni bilo mogoče. Urednik ima krizo na papirju in prostoru.) — Antonija Zupančič.

Gorje pri Bledu. Spoštovani g. urednik! Gotovo se boste nemalo začudili, ko prejmete ta moj dopis; zakaj pišem Vam prvič in s strahom, a vendar z zaupanjem, da ga priobčite. Pisan je v najbolj goratem koncu naše Gorenjske in upam, da bo vseeno prišel v Vašo belo Ljubljano. Čeravno tako oddaljeni od Vas, vseeno sprejemamo Vaša priljubljena lista »Vrtec« in »Angelček«, ki nas kratkočasita in veselita v dnevih našega mladega življenja. Širom naše lepe Slovenije so ustanovljeni Marijini vrtci, kjer se otroci zbirajo in veselijo svoje družbe. Da, pri nas v Gorjah, kako je bilo lansko leto lepo, zbirali smo se štirikrat na mesec pod vodstvom g. kaplana. Naše mlade duše so se polnile v ljubezni do matere, kraljice Marije, naše pomočnice. A nobeno veselje ne traja dolgo, pravi pregovor, in tako tudi pri nas ne. Nadvse ljubljeni g. kaplan so odšli službovat drugam. Božja previdnost jih je odpeljala od nas, da še drugod razodenejo svojo ljubeznivo besedo. Tako smo zdaj brez voditelja. Ali upajmo, da nam mili škof pošljejo kmalu drugega, kar vsi težko pričakujemo. (Ali še ni prišel? Vpr. ur.) Slednjič pa Vam želimo, da bi lista »Vrtec« in »Angelček« še dolgo upravljali in pošiljali vsem. Zahvaljujemo se Vam za Vaš trud in delo. Mnogo, mnogo pozdravov pa pošiljamo na Dolenjsko, kjer bivajo naš nek-

danji gospod kaplan Huth Srečko. Vsi jim želimo mnogo božjega blagoslova in sreče na njih novem mestu. — Pozdrav! Zapisnikarica Ivana.

Marijin vrtec v Dobrniču. Dragi g. urednik! Tudi pri nas imamo že več let ustanovljen Marijin vrtec. Vsak mesec imamo po deseti maši shod. Pred shodom in po shodu zapojemo kako lepo Marijino pesem. Gospod župnik nam povedo kak lep zgled, da bomo prave lilije Marijinega vrtca. Vsak mesec prejmemo sv. obhajilo. Letos v majniku bo zopet sprejem v Marijin vrtec, kjer jih bo precejšnje število sprejetih. Čitali smo zgled našega Gvidona, po katerem naj bo nam zgled, da postanemo zvesti Marijini otroci. Prav lepo pozdravljamo vse čitatelje »Angelčka«, najbolj pa Vas pozdravljamo, gospod urednik, ki nam pošiljate tako lepega »Angelčka«. Pristrčne pozdrave pošiljata Barle Ivan, učenec II. razreda in Petek Lojze, učenec V. razreda.

(Iz Dobrniča je bil lansko leto izžreban neki »Petek Lojze«. Ali si Ti? Piši mi, kaj češ! Pa drugi tudi, ki so bili izžrebanì. — Urednik.)

O počitnicah sem bral prav veliko poročil, kako ste se zbirali iz raznih farâ okrog Marije. Kar na tisoče vas je bilo! Pa mi noben ne piše o tem. Pišiti! Urednik.

Uganke.

1. Skrivalnica.

Vedno moramo starše ubogati! »To je bilo že prej ubito, ljuba mama,« pravi Tonček, ker se boji šibe. Anica pa je šop tujih rož raztrosila, kakor da jih ni škoda!

Aeroplan leti kot orel po zraku.

Med temi stavki so skrita imena šesterih jugoslovanskih mest. Katera?

Rešitve pošljite do 15. septembra.

Nagrade za izžrebanega rešilca: 1. mladinska knjiga, 2. Vrtec in Angelček (vezan), 3. Pri Jezusu (zlata obreza). Kar si kdo izbere.

Nesrečni bav bav.

Jurček velik — — —

bav bav.

Au jau!

»Angelček« stane za vse leto Din 15.—

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Sv. Petra cesta 91. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. čeč).